

LBRIS

We know
books

EMILY HENRY

**colțul
de rai**

Traducere din limba engleză și note
MONICA GRECU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

COLȚUL DE RAI

Knott's Harbor, Maine

O căsuță pe țărmul stâncos, cu podele de scânduri de pin noduroase și cu ferestre care sunt aproape întotdeauna deschise. Mirosul de conifere și de apă sărată pătrunde odată cu briza, iar draperiile de in alb se ridică într-un dans leneș. Bolboroseala unui aparat de cafea și acea primă adiere puternică de aer rece dinspre ocean, în momentul în care ieșim pe terasa de piatră, ținând în mâini căni aburinde.

Prietenele mele: Sabrina, cea cu părul de culoarea mierii, și Cleo, cea firavă ca o trestie, cu micul ei piercing argintiu în sept și cu codițe împletite, vopsite la vârfuri. Persoanele pe care le iubesc cel mai mult pe lume încă din primul nostru an de studii la Colegiul Mattingly.

Încă mă mai miră faptul că nu ne-am cunoscut înainte de asta și că o comisie care împărțea locurile în niște cămine din Vermont ne-a adus la un loc pe toate trei. Cele mai importante prietenii din viața mea s-au datorat unei decizii luate de niște străini, de fapt, șansei. Obişnuiam să spunem în glumă că felul

în care ne-am organizat locuința trebuia să fie un experiment finanțat de guvern. Pe hârtie, n-aveam nici un sens.

Sabrina era o moștenitoare născută și crescută în Manhattan, cu o garderobă în pur stil Audrey Hepburn și având rafturi întregi de bibliotecă pline cu cărțile lui Stephen King. Cleo era pictoriță, fiica unui producător muzical destul de cunoscut și a unei eseiste de-a dreptul celebre. Copilărise la New Orleans și a apărut la Mattingly într-o salopetă stropită cu vopsea și cu bocanci Doc Martens vintage.

Iar eu eram o fată din sudul statului Indiana, fiică a unui profesor și a unei recepționere de la un cabinet stomatologic. Ajunsesem la Mattingly fiindcă micuța și prestigioasa școală de arte liberale îmi oferise cel mai bun ajutor financiar, ceea ce era important pentru o viitoare studentă la medicină, care plănuia să-și petreacă următorul deceniu pe băncile școlii.

Până la sfârșitul primei noastre nopți de conviețuire, ne găseam pe patul Sabrinei, aliniată așa cum dorise ea, uitându-ne la *Liceele din Beverly Hills* pe laptop și mâncând un amestec perfect echilibrat de popcorn și de viermișori de jeleu gumat. Până la sfârșitul săptămânii următoare, Sabrina a dat comandă să ne facă tricouri personalizate, inspirate de prima noastră glumă.

Pe al ei scria VIRGINĂ CARE NU ȘTIE SĂ ȘOFEZE.

Pe al meu scria VIRGINĂ CARE ȘTIE SĂ ȘOFEZE.

Iar pe al lui Cleo scria NU E VIRGINĂ, DAR E MARE ȘOFERITĂ.

Le purtam tot timpul, dar niciodată în afara căminului. Îmi plăcea camera noastră cu mucegai, din clădirea cam decrepită, a cărei fațadă era placată cu lambriuri de exterior albe. Îmi plăcea să mă plimb pe câmpurile și prin pădurile din jurul campusului împreună cu Sabrina și cu Cleo, îmi plăcea prima zi de toamnă în care ne puteam face temele cu ferestrele deschise, bând *chai* aromat sau cafea decofeinizată cu sirop de arțar și mirosind frunzele care se îndoiau și cădeau de pe crengi. Îmi plăcea tabloul nud cu Sabrina și cu mine, pe care Cleo îl făcuse pentru

proiectul ei final de la cursul de grafică și pe care-l atârname deasupra ușii noastre, astfel încât să fie ultimul lucru pe care-l vedeam atunci când ieșeam ca să plecăm la ore, alături de pozele Polaroid pe care le lipiserăm de fiecare parte a lui, cu noi trei la petreceri, la picnicuri și la cafenelele din oraș.

Îmi plăcea s-o știu pe Cleo adâncită în munca ei ori de câte ori avea codițele strănse în elasticul verde neon, iar hainele îi miroseau a terebentină. Îmi plăcea felul în care capul Sabrinei se înclina pe spate și-mi plăcea chicotitul răutăcios pe care-l scotea atunci când citea ceva de-a dreptul îngrozitor, lovind piciorul patului cu mocasinii ei Grace Kelly. Îmi plăcea să răsfoiesc cu atenție manualele de biologie și să mi se consume toată pasta din marker în timp ce subliniam fragmente de text, fiindcă totul părea foarte, foarte important, sau să mă întrerup ca să curăț camera lună ori de câte ori mă blocam în timp ce făceam o temă.

În cele din urmă, tăcerea se întrerupea întotdeauna și ajungeam să chicotim ca nebunele pe seama mesajelor de la posibila nouă prietenă a lui Cleo sau să țipăm de-a dreptul și să ne punem degetele peste ochi în timp ce urmăream filmul de groază pe care-l pusesese Sabrina. Eram gălăgioase. Înainte, nu mai fusesem niciodată gălăgioasă. Crescusem într-o casă liniștită, în care nu țipa nimeni decât atunci când sora mea venea acasă cu un piercing nou și dubios, cu o nouă dragoste sau cu amândouă. După aceea, strigătele făceau loc întotdeauna unei tăceri și mai adânci, așa că făcusem tot ce-mi stătuse în puteri ca să le resping de la bun început, fiindcă uram tăcerea, simțeam fiecare secundă a ei ca pe un fel de groază.

Cele mai bune prietene ale mele mă învățaseră un nou tip de tăcere, liniștea pașnică, izvorâtă din faptul că ne cunoșteam atât de bine încât nu mai aveam nevoie să umplem neapărat spațiul cu vorbe. Odată cu asta, venise și un nou tip de zgomot, acela asemănător unei sărbători, unei avalanșe de bucurie pricinuite de a fi în viață, aici, acum.

Nu mi-aș fi imaginat să pot să fiu mai fericită și să iubesc vreun alt loc mai mult de-atât.

Pe urmă, Sabrina ne-a adus aici, la casa de vacanță a familiei ei, pe coasta statului Maine. Și l-am întâlnit pe Wyn.

CAPITOLUL 2

VIATA REALĂ

Luni

„Gândește-te la colțul tău de rai, la locul care îți aduce bucurie!“, îmi spune glasul calm din ureche.

„Imaginează-ți-l!“

Un albastru sclipitor mi se revarsă pe retină.

„Cum miroase?“

A stânci umede, a apă sărată, a unt sfârâind într-o friteuză și a izul unui strop de lămâie pe vârful limbii.

„Ce auzi?“

Râsete, zgomotul apei care se lovește de faleză, șuieratul valurilor care se retrag peste nisip și piatră.

„Ce simți?“

Lumina soarelui, peste tot. Nu doar pe umerii goi sau pe creștet, ci și înăuntrul meu, căldura irezistibilă care te cuprinde doar atunci când te afli exact în locul potrivit, alături de oamenii potriviți.

La jumătatea coborârii, avionul zvâcnește din nou în lateral.

Îmi înăbuș un țipăt, cu unghiile afundate în cotiere. De obicei, n-am emoții atunci când zbor cu avionul. Dar de fiecare dată

când mă îndrept spre acest anume aeroport, vin cu un avion micuț, care arată de parcă ar fi fost făcut din resturi de metal și bandă adezivă.

Aplicația mea de meditație ghidată a ajuns la o perioadă de tăcere incomod de lungă, așa că îmi repet singură îndemnul: „Gândește-te la locul care îți aduce bucurie, Harriet!”

Ridic jaluzeaua. Întinderea vastă și strălucitoare a cerului îmi face inima să bată mai repede, fără să fie nevoie de imaginație. Există o mână de locuri, de amintiri, la care mă întorc ori de câte ori am nevoie să mă liniștesc, însă locul ăsta e în fruntea clasamentului.

Sunt sigură că e ceva psihosomatic, dar dintr-odată îi simt aroma. Aud strigătul cu ecou al pescărușilor care se învârt în cerc și simt cum briza îmi ciufulește părul. Simt gustul de bere rece ca gheața și de afine coapte.

În doar câteva minute, după cel mai lung an din viața mea, o să fiu din nou împreună cu persoanele care îmi sunt cele mai dragi pe lume, în locul nostru preferat.

Roțile avionului se izbesc de pistă. Câțiva pasageri din spate izbucnesc în aplauze, iar eu îmi smulg căștile, valul de anxietate ridicându-se de pe mine ca un roi de fulgi de pădăie. Vecinul de pe scaunul alăturat, un ins grizonant, care a sforăit pe tot parcursul zborului nostru atât de riscant, clipește și se trezește.

Se uită la mine pe sub sprâncenele lui albe și zburlite, mormăind:

– Ai venit la Festivalul Homarului?

– Eu și cele mai bune prietene ale mele mergem în fiecare an! răspund.

El clatină din cap.

– Nu le-am mai văzut de vara trecută, adaug eu.

El își drege glasul.

– Am fost colege de școală cu toatele, dar acum locuim în regiuni diferite, așa că e greu să ne potrivim vacanțele.

Privirea neimpresionată din ochii lui echivalează cu: „Am pus o întrebare simplă, la care să răspunzi cu da sau nu!”

În mod normal, m-aș considera o vecină de scaun excelentă. E mai probabil să fac o infecție urinară decât să cer cuiva să se ridice ca să pot să merg la toaletă. În mod normal, n-aș trezi nici măcar pe cineva care doarme pe umărul meu și-mi salivează pe piept.

Am ținut în brațe bebelușii străinilor, precum și câini de terapie pârțaitori. Mi-am scos căștile din urechi ca să le fac pe plac bărbaților de vârstă mijlocie care erau pe cale să-și dea duhul dacă nu-și puteau împărtăși poveștile de viață și i-am chemat pe însoțitorii de bord să aducă pungă de hârtie atunci când adolescentul de lângă mine, întors din vacanța de primăvară, începea să se cam înverzească la față.

Deci acum sunt pe deplin conștientă că omul de lângă mine nu vrea sub nici o formă să audă despre săptămâna magică pe care o s-o petrec împreună cu prietenele mele, dar sunt atât de entuziasmată, încât mi-e greu să mă opresc. Trebuie să-mi mușc buza de jos ca să nu încep să cânt piesa „Vacation” a trupei Go-Go’s în fața acestui individ morocănos, în timp ce începem procesul de debarcare, ce se dovedește a fi dureros de lent.

Îmi recuperez valiza de pe banda rulantă pentru bagaje a micuțului aeroport și ies pe ușa din față, simțindu-mă ca o femeie dintr-o reclamă la tampoane: încântată, superbă și incredibil de dezinvoltă – gata pentru orice activitate fizică, inclusiv, dar fără să se limiteze, la un joc de bowling cu prietenii sau la o plimbare în cârca tipului discret și chipeș angajat de agenția de talente ca să joace rolul iubitului ei.

Prin toate imaginile astea, vreau să spun că sunt fericită.

Iată momentul pe care l-am așteptat în timp ce se scurgeau turele ingrate de la spital și nopțile nedormite care le urmează adesea.

În următoarea săptămână, viața mea o să cuprindă vin alb rece, rulouri cremoase de homar și râsete cu prietenele mele până când o să ne curgă lacrimile pe obraji.

Un tril scurt de claxon răsună din parcare. Chiar înainte să deschid ochii și s-o văd, zâmbesc.

– O, Harriet, Harriet a mea! strigă Sabrina, căzând pe jumătate din vechiul Jaguar de un roșu cireșiu al tatălui ei.

Arată, ca întotdeauna, ca o Jackie O platinată, cu brațele măslinii perfect tonifiate și îmbrăcată cu clasicele bermude negre, ca să nu mai vorbim de eșarfa vintage de mătase înfășurată în jurul frizurii bob, lucioase. Mă surprinde, la fel ca în ziua în care ne-am cunoscut, cu înfățișarea ei de starletă perfect naturală, venită din alte vremuri.

Efectul e oarecum atenuat, fiindcă țopăie, ținând în mână un poster pe care a mâzgălit, cu scrisul ei de criminal în serie: SPUNE CĂ SUNT COLINDĂTORI, o referire la filmul *Pur și simplu dragoste*, care pur și simplu n-are nici un sens în situația de față.

Încep să alerg prin parcare însoțită. Ea țipă și, pornind în fugă să mă întâlnească, aruncă posterul pe fereastra deschisă a mașinii. Acesta se lovește de ramă și cade pe jos. Ne ciocnim într-o îmbrățișare impresionant de incomodă. Sabrina este exact atât de înaltă ca umărul ei să găsească mereu o modalitate de a-mi tăia răsufarea, dar n-aș vrea să fiu în altă parte pentru nimic în lume.

Mă leagănă înainte și înapoi, răcnind:

– Ai veniiiiit!

– Am veniiiiit! repet eu.

– Lasă-mă să mă uit la tine! exclamă ea, dându-se înapoi ca să mă examineze cu severitate. Ce e schimbat?

– Față nouă! răspund eu.

Pocnește din degete.

– Știam!

Își petrece un braț pe după umerii mei și mă întoarce spre mașină, iar în urma noastră plutește un nor de Chanel N°5. A fost parfumul ei de căpătâi încă de când aveam optsprezece ani, iar eu încă mă dădeam cu un preparat Bath & Body Works, care mirosea a vată de zahăr îmbibată cu vodcă.

– Doctorul tău face o treabă grozavă! spune ea. Arăți cu treizeci de ani mai tânără. Nici măcar o zi peste vârsta de nou-născut.

– Of, nu, n-a fost o procedură medicală, spun eu. A fost o vrajă Etsy.

– Ei bine, oricum ar fi, arăți minunat!

– Și tu! strig eu, strângând-o de mijloc.

– Nu-mi vine să cred că e adevărat! adaugă Sabrina.

Sunt de acord cu ea.

– A trecut prea mult timp.

Ne cuprinde acel tip de liniște nemaipomenit de confortabilă, liniștea a doi oameni care au trăit împreună aproape cinci ani și care, după atâta vreme, încă au o amintire clară a modului în care trebuie să împartă spațiul.

– Sunt atât de fericită că am reușit să punem asta la cale! spune ea după ce ajungem la mașină. Știu cât de ocupată ești la spital. La spitale? Ești medic itinerant, nu?

– Spitale, confirm eu. Și nimic nu m-ar fi putut opri!

– Adică ai fugit de acolo în mijlocul unei operații pe creier, deduce Sabrina.

– Bineînțeles că nu! Am șters-o de acolo în mijlocul unei operații pe creier. Încă mai am bisturiul în buzunar.

Sabrina chicotește, un sunet atât de nepotrivit cu înfățișarea ei elegantă, încât în prima săptămână în care am locuit împreună, tresăream de fiecare dată când îl auzeam. Acum, toate asperitățile ei sunt părțile mele preferate.

Deschide portiera din spate a mașinii și-mi aruncă valiza pe bancheta din spate. Face asta cu o ușurință care nu cadrează cu silueta ei zveltă, iar apoi vâra și posterul tot acolo.

– Cum a fost zborul?

- Același pilot ca data trecută, răspund eu.

Ridică din sprâncene.

- Ray? Din nou?

Dau din cap în semn de confirmare.

- Cel cu faimoșii ochelari de soare dați pe ceafă.

- Nu l-am văzut niciodată fără ei! gândește ea cu glas tare.

- Trebuie neapărat să aibă o a doua pereche de ochi la ceafă, spun eu.

- E singura explicație, aprobă ea. O, Doamne, îmi pare atât de rău... Jur că, de când s-a lăsat de băut, Ray zboară ca un bon-dar muribund!

- Cum zbura pe vremea când încă mai bea? întreb eu.

- Ei, la fel!

Se urcă la volan, iar eu mă las pe scaunul pasagerului, lângă ea.

- Dar glumele lui care se auzeau la interfon erau o adevărată încântare! adaugă Sabrina.

Scoate o eșarfă de rezervă din consola centrală și mi-o aruncă, un gest grijuliu, deși e lipsit de sens, la urma urmei, fiindcă în cazul de față cocul meu de bucle închise la culoare și haotice nu mai poate fi salvat după trei zboruri consecutive și un sprint mortal atât prin aeroportul din Denver, cât și prin aeroportul Boston Logan.

- Ei bine, nu s-a găsit nici un joc de cuvinte pe cerul senin de astăzi! spun eu.

- Tragic! răspunde ea.

Motorul mașinii pornește. Cu un chiot, Sabrina iese din parcare și ne îndreptăm spre est, spre apă, cu geamurile coborâte și cu pielea mângâiată de razele soarelui. Chiar și aici, la o oră de mers față de ocean, curțile sunt presărate cu capcane pentru homari, piramide de capcane la marginea terenurilor.

Peste vuietul vântului, Sabrina strigă:

- CUM TE SIMȚI?!

Stomacul meu face o mișcare de oscilație și trec de la fericirea absolută de a mă afla în mașina asta, alături de prietena mea,

la groaza abjectă provocată de faptul că știu că sunt pe cale să-i stric planurile.

„Nu încă!“, îmi zic. „Haide să ne bucurăm încă o secundă înainte să stric totul!“

- BINE! strig, drept răspuns.

- ȘI CUM E CU REZIDENȚIATUL? întreabă ea.

- BINE! strig eu din nou.

Se uită într-o parte, iar șuvițele blonde îi ies din eșarfă, șerpuind și plesnind-o peste frunte.

- ABIA AM VORBIT ÎN ULTIMELE SĂPTĂMĂNI ȘI ASTA E TOT CE-MI ZICI?!

- ÎNSĂNGERAT? propun eu o definiție.

Epuizant. Însăpăimântător. Electrizant, deși nu neapărat în sensul bun al cuvântului. Uneori, dezgustător. Din când în când, devastator.

Nu că aș fi implicată în prea multe operații. După doi ani de rezidențiat, încă mai sunt la munca de jos. Dar după ce ies din tură nu mă gândesc decât la orele petrecute alături de un chirurg specialist și de un pacient, ca și cum acele minute ar cântări mai mult decât restul.

Pe de altă parte, timpul pe care mi-l petrec la munca de jos trece pe nesimțite. Majoritatea colegilor mei se tem de o astfel de muncă, dar mie îmi cam place rutina. Chiar și pe vremea când eram copil, curățenia, organizarea, bifarea micilor mele obligații înscrise pe graficul de sarcini pe care mi-l făcusem singură îmi dădeau un sentiment de pace și de control.

Un pacient e în spital, iar eu trebuie să-l externez. Cineva are nevoie de o probă de sânge, iar eu sunt acolo ca s-o recoltez. Trebuie să fie introduse niște date în sistemul informatic, iar eu le introduc. Există „înainte“ și „după“, cu o demarcație clară între ele, dovadă că există milioane de lucruri mici pe care poți să le duci la îndeplinire ca să-i faci cuiva viața un pic mai bună.

- ȘI CE MAI FACE WYN? întreabă Sabrina.

Pendulul dinăuntru meu oscilează din nou. Îmi fulgeră prin minte privirea străpungătoare a unor ochi cenușii și simt cum mă învăluie un miros de pin și de cuișoare.

„Nu încă!”, îmi zic în sinea mea.

– CE?! strig, prefăcându-mă că n-am auzit.

Conversația asta e inevitabilă, dar, în mod ideal, n-o s-o purtăm în timp ce mergem cu optzeci de kilometri pe oră într-o conservă de mașină din anii '60. De asemenea, aș prefera ca o astfel de discuție să aibă loc atunci când Cleo, Parth și Kimmy sunt și ei prezenți, astfel încât să nu fiu nevoită să smulg de mai multe ori plasturele de pe rană.

Deja am așteptat destul timp. Ce mai contează câteva minute? Fără să se lase intimidată de vârtejul de vânt care străbate mașina, Sabrina repetă:

– WYN! CE FACE WYN?

Electrizant, deși nu neapărat în sensul bun al cuvântului. Uneori, dezgustător. Din când în când, devastator.

– BINE, CRED!

Partea cu „cred” face ca vorbele mele să nu sune chiar ca o minciună.

Probabil că Wyn e bine. Ultima dată când l-am văzut, era, practic, plin de o lumină lăuntrică. Era mult mai bine decât fusese în ultimele luni.

Sabrina dă din cap, iar apoi pornește radioul.

Ea împarte cabana și mașinile aferente cu aproximativ douăzeci și cinci de veri și de frați Armas, dar există o regulă strictă în ceea ce privește întoarcerea, la sfârșitul unui sejur, a preșetărilor radioului la posturile preferate ale tatălui ei, așa că excursiile noastre încep întotdeauna cu o explozie de Ella Fitzgerald, Sammy Davis Jr. sau unul dintre contemporanii lor. Astăzi, „Summer Wind” a lui Frank Sinatra ne însoțește pe aleea mărginită de pini, până la locul în care se găsește cabana, în vârful unei stânci colțuroase.

Locul ăsta nu încetează niciodată să mă impresioneze.

Apa cristalină. Stâncile. Cabana. Mai degrabă un conac a înghițit o cabană, iar apoi și-a pus pe cap o tichie și i-a imitat glasul într-un falset neconvingător, în stilul lupului celui rău din desene animate. La un moment dat, probabil că mai aproape de anul 1900 decât de momentul prezent, cabana asta a fost o casă de familie. Acea parte încă mai există. Dar în spatele ei, precum și în fiecare dintre părțile laterale, se întind clădirile construite ulterior, ale căror fațade sunt perfect adaptate la clădirea originală.

Pe o parte se află un garaj pentru patru mașini, iar dincolo de pârâu, pe cealaltă parte, o casă de oaspeți e ascunsă printre porțiuni acoperite de mușchi, printre ferigi și printre copaci uscați de aerul sărat.

Mașina trece chiar pe lângă garaj, iar Sabrina oprește motorul în fața ușii principale.

Sunt copleșită de nostalgie, de căldură și de fericire.

– Îți amintești de prima dată când ne-ai adus pe mine și pe Cleo aici? întreb eu. Individul ăla, Brayden, îmi dăduse cu tifla, iar tu și Cleo ați făcut o prezentare în PowerPoint despre cele mai mari defecte ale lui.

Sabrina își desfăce centura de siguranță și sare din mașină.

– Brayden? Vrei să zici, Bryant?

Îmi dezlipesc coapsele de pe pielea fierbinte a scaunului și ies după ea.

– Îl chema Bryant?

– Erai convinsă că aveai să te căsătorești cu Bryant, spune Sabrina, încântată. Acum nici măcar nu-ți mai amintești numele bietului om!

– Ați făcut un PowerPoint convingător, spun eu, luându-mi geanta de pe bancheta din spate.

– Da, sau ar putea avea de-a face cu o anume Cleo James, care ne-a oferit psihoterapie gratuită toată săptămâna aceea. Tata tocmai se logodise cu soția numărul trei înainte să plece în excursia aceea, îți amintești?

- A, da, cea care are mulți câini! spun eu.

- Aia era numărul doi, mă corectează Sabrina. Și, ca să fim corecți, trebuie să precizez că n-a avut toți câinii simultan. Mai degrabă avea o ușă rotativă care aducea în mod magic noi pui de rasă, în timp ce îi ușuia pe câinii adulți direct la adăpost.

Mă cutremur.

- Asta-i de-a dreptul oribil!

- Era o femeie înfiorătoare, dar, cel puțin, anul acela am câștigat toate pariurile în legătură cu divorțul pe care le pusesem cu verii mei. Astfel am obținut acces la cabană în timpul Festivalului Homarilor. Pierderea vârului Frankie a fost câștigul nostru!

Îmi împreunez mâinile și rostesc o rugăciune de mulțumire:

- Vere Frankie, oriunde ai fi, îți mulțumim pentru sacrificiul tău!

- Nu-ți irosi recunoștința! Cred că Frankie locuiește acum la Ibiza, pe un catamaran.

Sabrina îmi smulge geanta de pe braț, iar apoi mă ia de mână și mă trage până la ușa din față.

- Haide! Toată lumea așteaptă!

- Sunt ultima? întreb.

- Eu și Parth am ajuns aseară, răspunde ea. Cleo și Kimmy au venit cu mașina de dimineață. Am stat cu toții ca pe jar, așteptându-te!

- Uau! Lucrurile s-au înfierbântat rapid! exclam eu.

Un alt chicotit marca Sabrina. Ea smucește clanța.

- Cred că ar fi trebuit să precizez că fiecare dintre noi stătea pe propriul jar.

- Ei, da, asta schimbă considerabil lucrurile! remarc eu.

Ea deschide ușa și-mi zâmbește, iar eu întreb:

- De ce te uiți la mine de parcă aștepti ceva?

- Nu mă uit nicicum, răspunde ea.

Mijesc din ochi.

- Nu se presupune că avocații se pricep să mintă?

- Obiectez! exclamă ea. E o speculație.

- De ce nu intrăm în casă, Sabrina?

Fără nici un cuvânt, deschide ușa mai larg și-mi face semn să trec.

- Biiineee!

Mă strecor pe lângă ea. În vestibulul răcoros, mă lovește mirosul de vară: rafturi prăfuite, verbină încălzită de soare, cremă de protecție solară, genul de umezeală sărată care intră în structura de rezistență a caselor vechi din Maine și care nu se mai usucă niciodată.

De la capătul holului de la parter, în spatele bucătăriei deschise-plus-living (parte a extinderii, bineînțeles), aud timbrul catifelat al glasului lui Cleo, urmat de chicotitul baritonal al lui Parth.

Sabrina se descalță de pantofi și lasă cheile pe măsută, strigând:

- Iat-o!

Prietena lui Cleo, Kimmy, vine prima în fugă pe hol, un vârtej de curbe și de păr blond roșcat.

- Harryyyy! strigă ea, apucându-mă de față cu degetele tatuatate, în timp ce mă sărută cu foc pe fiecare obraz. Chiar tu ești? întrebă, scuturându-mă de umeri. Oare mă înșală ochii?

- Probabil că te derutează noua ei față, cumpărată de pe Etsy, o lămurește Sabrina.

- Aha! exclamă Kimmy. Mă întrebam ce caută Danny DeVito aici!

- Probabil că asta are mai mult de-a face cu prăjiturilele, spun eu.

Kimmy nu scoate chicote, ci hohote. Ca și cum fiecare răs al ei e tras afară cu ajutorul unei manevre Heimlich. Ca și cum propria bucurie ar prinde-o mereu cu garda jos. Ea e cea mai nouă în micuța noastră gașcă, dar e ușor să uiți că n-a fost prezentă din prima zi.

– Mi-a fost atât de dor de tine! spun, strângând-o de încheieturi.

– Ba mie mi-a fost mai dor! răspunde ea bătând din palme, iar cocul blond-roșcat i se clatină ca un pompon prea sensibil la fiecare puseu de agitație. Știi?

– Ce să știu?

Kimmy se uită la Sabrina.

– Știe?

– Nu știe.

– Ce să știu? întreb eu.

Sabrina mă ia de braț.

– În legătură cu surpriza ta!

În dreapta mea, Kimmy mă prinde de celălalt cot, iar ea și Sabrina mă târăsc pe hol.

– Ce surpriză...

Mă opresc atât de brusc și de repede, încât cotul meu o lovește pe Kimmy în coaste. Îi înregistrez doar în mod vag mormăitul de durere. Simțurile îmi sunt pe deplin preocupate de bărbatul care se ridică de la masa de mic-dejun placată cu marmură.

Păr blond-închis, umeri largi, o gură cu o expresie neașteptat de blândă în comparație cu liniile dure care îi alcătuiesc restul feței, și ochi care de la distanță par de culoarea oțelului, dar care, știu din experiență, au o margine verzuie atunci când îi privești de aproape.

Ca, de exemplu, atunci când ești încolăcită pe trupul lui sub un cearșaf roz, strălucirea difuză a lămpii de lângă patul tău pic-tându-i pielea cu auriu și dând o anumită textură șoptelor lui.

Umerii îi sunt relaxați, iar chipul îi e total calm, de parcă faptul că se află în aceeași cameră cu mine nu e cel mai rău lucru care ar fi putut să ni se întâmple amândurora.

Între timp, eu devin, practic, o sticlă ambulată de sifon în care a fost vărâtă o bomboană mentolată. Panica mă ia pe sus, amenințând să mi se scurgă în fiecare celulă din trup.

„Du-te la colțul tău de rai, Harriet!“, îmi spun cu disperare, doar ca să-mi dau seama că sunt literalmente în colțul meu de rai, iar el... e... aici.

Ultima persoană pe care mă așteptam s-o văd. Ultima persoană pe care aș fi vrut s-o văd.

Wyn Connor.

Logodnicul meu.